

PÅ JAZZKLUB MED MR. M.

Af Mikkel Stolt

Allerede da jeg kom ind af døren til Jazzhus Montmartre, så jeg ham. Han stod i kø til toilettet, og jeg var ikke i tvivl om, at det var ham. For det første var han den eneste japansk udseende mand i køen, og for det andet vidste jeg godt sådan nogenlunde, hvordan han så ud. Jeg følte et lille gib, men det var nu ikke fuldstændigt tilfældigt, at jeg var der. Allerede om eftermiddagen havde min kat mumlet noget om, at det ikke var umuligt, at han ville være netop her på netop denne aften. Katten havde også fortalt mig, at det naturligvis var hemmeligt, og at jeg ikke måtte sige det til nogen, så i mit eget hoved (for ikke at tale over mig) besluttede jeg mig for, at jeg trængte til at høre noget live-jazz. Jeg havde tjekket ind på stedets internet side og opdaget, at der netop denne aften ville optræde en amerikansk pianist og sanger, Ben Sidran, som jeg længe gerne havde villet høre, og tilmed var min gamle bekendte, saxofonisten Bob Rockwell, også på plakaten. Jeg noterede mig, at der stadig var masser af billetter, så katten havde altså heller ikke sagt det til gud og hvermand.

Den japansk udseende herre forsvandt ud på toilettet, mens jeg hængte (eller hang) min frakke i garderoben. Jeg gik ind i salen, der ikke var meget større end en kvart gymnastiksal, men selvfølgelig med meget lavere til loftet. Der var ikke ret mange mennesker, og der var da også stadig en god halv time til koncerten skulle begynde, selvom instrumenterne stod klar oppe på scenen foran det tykke, røde fløjsbagtæppe. Jeg så, at der helt fremme på tredje række var ledige pladser, og at der på bordet langs væggen lige ved siden af sad to japansk udseende kvinder. Jeg lagde to og to sammen (eller rettere, jeg lagde tre japanere sammen), og tænkte, at det sikkert var der, hvor den orientalske herre fra toilet køen sad.

Jeg følte en vis ophidselse, som jeg tænkte, at jeg hellere måtte dulme med et glas vin fra baren. Jeg lagde et trykt program på stolesædet tættest på de to japanske kvinder for at

markere, at der havde jeg tænkt mig at sidde. På vej tilbage til baren, kom den lille japanske herre gående imod mig. Han kiggede lige frem og havde retning mod sin plads og de to kvinder, men jeg var nu helt sikker: det var den gigantiske forfatter, der var i landet for at modtage en stor dansk litteraturpris, og som netop ikke havde fået Nobelprisen i litteratur, selvom han har været nævnt som en af favoritterne i årevis. Da jeg første gang havde læst en af hans bøger for nogle år siden, havde jeg tænkt, at det var en af de bedste bøger, som jeg havde læst i årevis. ”Det er den bedste bog, jeg har læst som voksen”, kan jeg huske, at jeg sagde til min kone, dyrlægen, og i betragtning af min alder var det virkelig ”i årevis”.

Jeg gik tilbage til min plads med mit glas *pinot noir*, og satte mig sådan lidt nonchalant ned. Ingen måtte vide, at jeg var der for andet end musikken. Vi nærmede os klokken tyve, men stedet var stadig kun trekvart fyldt, og jeg skævede sådan lidt over til venstre for mig, hvor det japanske selskab sad. Jeg havde egentlig forestillet mig, at de ville være omgivet af en helt *entourage* af forlagsfolk, agenter, kulturpinger og andre *hang-arounds*, men at dømme efter glas og service, så var der kun de tre i selskabet. Jeg gik ud fra, at det var hans kone og hans assistent, men jeg passede meget på ikke at kigge for meget. Jeg turde ikke. Og jeg var *starstruck*, det var jeg sgu. Jeg blev nødt til at formulere for mig selv, at han er lidt af et idol. Men tør jeg kigge?, tænkte jeg. Tør jeg tage et billede med min telefon? Han sidder jo kun tre meter væk. De fleste kunstnere bliver glade for lidt opmærksomhed, men ham her er notorisk sky. Så, nu flyttede assistenten plads, sådan at hun nu sad, så jeg ikke kunne se forfatteren. Var det med vilje? Havde han fornemmet, at jeg lurede på ham? Jeg var ellers meget diskret, men jeg sad selvfølgelig med min notesbog, så måske troede han, jeg var journalist. Og jeg havde også siddet og fumlet med min telefon, og jeg havde den også lige indstillet til kamera, uden at jeg dog turde pege den mod deres bord. Men måske så hans kone min skærm, og fik assistenten til at flytte sig. Jeg kunne lige høre, at de talte sammen, men jeg forstod jo ikke sproget. Mr. M. kiggede ikke ud i

rummet, men mest ned i bordet, og de havde spist færdigt og sad nu med kaffen. De ventede på musikken, vel. Og måske flyttede assistenten sig bare for bedre at kunne se scenen, for nu kunne der ikke være længe til. Åh, det er jo sandt, det er musikken, vi er her for, tænkte jeg.

Men hvad nu hvis han tror, jeg er forfatter (som jeg selv tror), og ikke reporter? Det er nærmest endnu værre, for sådan nogle gider han vel slet ikke at tale med. Men det er jo alligevel udelukket, at jeg ville blive i stand til at tage mig sammen til at tale med ham. Hvad skulle jeg også sige? ”Dav, jeg har også en kat” – eller – ”ja, jeg skriver jo lidt selv” – eller – ”nå, De kan godt li’ jazz?” – eller – ”sådan en H.C. Andersen-medalje er vel egentlig også bedre end en nobelpris, nu hvor de har givet den til ham med mundharmonikaen”. Jeg prøvede at få min rødvin til at vare lidt, men lige inden musikerne så ud til at komme på scenen, fik jeg købt mig et nyt. Jeg skævede rundt i lokalet for at se, om der var andre, der havde opdaget, at den store forfatter var *in the house*, men alle så nogenlunde afslappede ud. Alle undtagen mig, altså. Jeg sms’ede til dyrlægen, som var taget i sommerhus, og fortalte, at det fandeme passede: ”Han ER her”. ”Tal med ham”, svarer hun. ”Hvad skal jeg sige”, svarede jeg, ”du skriver nogle gode bøger, fulde af... øh... underlige japanske ting.” ”Nej, sig at du har en kat, der hedder Mackenzie, eller at han skal være med i jeres film. Har du ikke et filmhold på vej til Japan lige nu?”.

Det var faktisk rigtigt, at vi i forbindelse med et filmprojekt havde prøvet at kontakte ham for flere år siden for at få ham til at være med i filmen, idet en af hans dokumentariske bøger faktisk var en af filminstruktørens inspirationskilder. Efter utallige forsøg, omveje og mere eller mindre hemmelige budbringere fik vi dog en høflig afvisning uden helt at vide, om Mr. M. selv havde fået forelagt vores forespørgsel. Men i dette øjeblik – som i et parallelt univers til os der på jazzklubben – var der faktisk et lille filmhold på vej til Japan. Og jeg mener faktisk helt konkret, at de sad i flyveren over Asien et sted i selvsamme øjeblik på

selvsamme aften. Jeg var bare produceren, så jeg vidste ikke så meget andet end, at vi ikke længere havde brug for hans direkte medvirken i filmen, men det VAR da måske en meget god indledning til en samtale. Til en eventuel samtale, altså, for der er sgu da ikke noget værre end sådan nogle *starfuckers*, der vil gøre alt for at blive set med deres idoler.

Mine tanker blev afbrudt af, at musikerne kom ind på scenen. Men der var kun en trio – hvor var Bob og hans saxofon? Pianisten lignede en intellektuel New Yorker, trommeslageren lignede hans søn (og var det), mens bassisten lignede en lokal Marseille-strisser fra *”French Connection II”*. Pianisten sang ikke så meget, som han deklamerede, og han kaldte da også sig selv for en *”reporter of my time.”* Det var vittigt, og det swingede. Mr. M. så ud til at nyde de mere funky numre mest. Det var i hvert fald under dem, at hans fod bevægede sig. Ellers var der ikke meget at se på ham. Tjeneren havde sat en ny flaske rødvin på deres bord, og Ben på scenen rev morsomheder og sange af sig: *”Life’s a lesson – you can pass or fail”*, *”You know Sisyfos? Try to picture him happy”*, *”Groove’s gonna get you through times with no money better than money will get you through times with no groove”*, men der var fortsat ikke meget at se på det japanske stenansigt. Ind i mellem vekslede han et par ord med sin kone, eller hvad hun nu var. Jeg lagde min notesbog fra mig, og tog min telefon frem, for efter to glas vin stod det klart for mig, at jeg ganske simpelt måtte have mig et foto af manden. Jeg lod snedigt som om, jeg ville tage et billede af scenen, men drejede så apparatet over til venstre og trykkede på knappen med den formodning, at det ville ingen opdage. Det blev ikke et ret godt billede, men jeg turde ikke mere end den ene gang. Jeg tog min notesbog frem igen, mens jeg lyttede til musikken, der i dette nummer var rent instrumentalt. Og så var der pause. Musikerne forsvandt ud bagved, men to af dem var lige henne og hilse på japaneren. Så de vidste måske, hvem han var?

Jeg følte mig ærligt talt lidt rundtosset, og jeg var også interesseret i at høre, hvorfor Bob ikke var der. Folk gik lidt rundt

i pausen, og jeg gik hen til en, der så ud til at være ansat på stedet, og spurgte, hvor saxofonen blev af. Åh, svarede hun, han kommer senere. Således beroliget ville jeg også prøve en af deres øl, hvorefter jeg satte mig tilbage på min plads. Det lille japanske selskab sad der stadig, selvom jeg havde læst et eller andet sted, at han selv gik i seng klokken otte og stod op klokken fem om morgenen. Så var der masser af tid til både at skrive og til at løbe. Pludselig kom en dame fra publikum gående over til dem, og det var tydeligt, at hun var en eller anden fan. Jeg fnøs for mig selv, mens japaneren næsten smilede høfligt. Jeg sms'ede dyrlægen igen, og hun gentog bare, at jeg også skulle gå over og hilse på ham. Tsk-tsk, ville hun måske gå over og hilse på... øhm... hvem skal vi sige... verdens bedste dyrlæge, hvis han sad på samme restaurant som hende? I det samme så jeg en anden mand komme over til deres bord. Ville han tage et billede – en selfie – sammen med ham? Det tror jeg sgu. Denne gang kunne min nabo på min højre side høre mit fnys.

Jeg drak lidt af min øl, og japanerne var igen alene. Pludselig rejste de to kvinder sig op, og gik ud på toilettet sammen. Det er åbenbart også en skik i Japan. Men så sad han der, alene, og så faktisk lidt ensom ud. Og lille. Men generelt er japanere jo ikke så store. Han kiggede ned i bordet, og jeg kiggede rundt for at se, om der var andre *wannabes* på vej derover, og så kunne jeg mærke, at min krop rejste sig op, og gik de fem meter over til ham. Hvad sker der, tænkte jeg, men da jeg nu havde sat mig ved siden af ham og givet ham hånden, var jeg jo ligesom nødt til også at sige noget: *"Hello, Mr. M., congratulations on the award, I have a cat and I love your books, and I have a film crew on their way to Japan right now because of a book you've written and I also enjoy jazz very much and what did you have for dinner, is the food any good here?"* Han svarede meget høfligt og lidt forvirret, men han var meget beæret, sagde han, og hvilken bog var det mon, jeg talte om? *"Jamen, det er "Underground", og vi har i øvrigt kommunikeret før i forbindelse med denne film..."*, men i det samme kom de to kvinder tilbage. Jeg hilste pænt på dem begge,

og den yngre af dem, hans assistent, overtog samtalen. I det samme kom musikerne tilbage på scenen, så jeg rejste mig, bukkede og bakkede og smilede og holdt hænderne idiotisk sammen foran brystet, som jeg forestillede mig, en japaner ville gøre, og gik tilbage på min plads.

Ben på scenen indledte med et Dylan-nummer, og nævnte at denne jo lige havde fået Nobelprisen, og Mr. M. var her den eneste – jeg sværger – der klappede af dén oplysning, og vi fik også at vide, at bassisten Billy (som således ikke kan have været politimand i Frankrig) faktisk havde været med på den originale indspilning af ”*Tangled Up in Blue*” (som dyrlægen engang havde opfattet som at hedde ”Tangloppen Louie”). Det var et stort øjeblik og jeg blev stadig mere og mere høj. Pludselig dukkede Bob – altså ikke Mr. Dylan, men Mr. Rockwell – også op og spillede de forventede toner samt nogle andre mere overraskende, og alt gik op i en højere enhed.

Efter koncerten passerede Mr. M. lige forbi mig, mens jeg stod og flagrede med mine glas, men han gav mig hånden og sagde et eller andet, som jeg opfattede som en venlig høflighed. Så cyklede jeg småkonfus hjem og skænkede mig en stor whisky, satte en plade med Bob på anlægget (Bob D. eller Bob R., det kan jeg faktisk ikke huske), og satte mig i den læderstol, som katten ikke havde overtaget, og åbnede min notesbog. Havde jeg overhovedet fået skrevet noget? Jeg prøvede at tyde de næsten ulæselige kragetæer, men der stod vist dette:

”Katten havde hvisket noget om det, og pludselig - efter at have taget trappestigen ned fra motorvejsudfletningen - sad jeg på en jazzklub med den japanske forfatter, som jeg elsker. Hvad siger man så? ”*If you're not having fun, you're doing it wrong*”, sang Ben ved klaveret, så fårene trillede og dansede, og jeg hørte assistenten Yuki spørge mig, om Mr. M. nu havde forstået, hvad jeg havde fortalt ham. ”Det tror jeg nok,” sagde jeg til hende, og han trykkede min hånd, som søndenvinden omvikler sin elskede sputnik. Han var meget beæret, sagde han. ”DU er beæret?“, tænkte jeg, men

måske talte han om sin pris, og ikke om at møde farveløse mig. Så kom Bob tilbage fra hvor han nu havde været og spillede med på sin sax - Charlie Parker's "*Anthropology*" - så de japanske fødder vippede begejstret og næsten mekanisk, som trækopfugle på en strand.”

Jeg mente ikke, at jeg havde nedfældet det nonsens. Katten smilede ovre i den anden læderstol, og jeg tænkte, at jeg kunne have skrevet det bedre selv, men jeg postede det alligevel på Facebook to minutter efter.